

“*The Vibrant Parish – a place to encounter the living Christ,*” the Pastoral Letter of His Beatitude Sviatoslav and other sobor documents are available on the Eparchial website: www.stamforddio.org

The Vibrant Parish – a place to encounter the living Christ

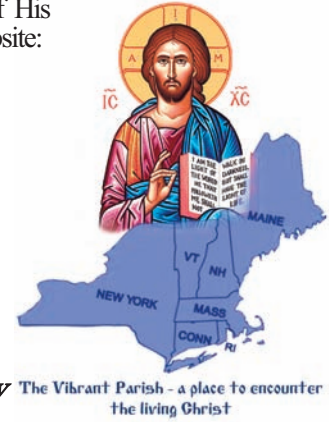
Stamford, CT

February, 2014

Volume 15

Sobor Resolution 6

In every parish community, we resolve to recognize those less fortunate in our parishes and in the world and show Christian love to them by performing community acts of charity.

From the Desk of Bishop Paul

The sixth resolution taken from our Eparchial Sobor of last year contains three verbs: ‘*recognize*’, ‘*show*’ and ‘*perform*’ – that is, the resolution calls for three actions from our parish communities.

To ‘*recognize*’ seems the easiest for us to accomplish since it doesn’t demand much, if any, physical exertion. And yet, to ‘*recognize*’ can be at times, the most challenging thing for us. In our demanding and busy lives, how often are we so centered in ourselves and preoccupied with our own concerns and problems that we are blind to those around us and don’t take the time to stop, look and truly recognize those who are worse off than we?

To ‘*show*’ our Christian to love those in need means allowing them to become aware of our presence and concern for them, and perhaps it means even more than this. The less fortunate must *feel* our concern for them on their very skin. And this cannot be accomplished ‘from a distance’ or from the comfort of our living room easy chair. It demands a ‘hands on’ approach. It demands that we take the risk and leave the security of our community and meet the less fortunate on their terms and where they live.

In other words, to show Christian love entails more than simply appeasing our conscience by throwing money at the anonymous face of the poor and those less fortunate. It means ‘*performing*’, actively doing good works for those that the Lord, in His wisdom and Providence, has placed as travelling companions on our life’s path.

And let us never forget that when we do good for the less fortunate, we do good for Christ himself who “for your sake became poor, so that by his poverty you might become rich”. (2 Cor. 8:9)

From the Vocations Office

If you think the Lord might be calling you to the priesthood or religious life, then you will find joy and the path for your life in following Jesus and imitating the His way of life. We may ask ourselves why? The answer is simple: as is the Master, so is the servant! A real expression of a Christian’s belief in God is at most pronounced in service to others. We Christians are not only called to pray and obey God’s commandments, but to become an icon of Christ in contemporary society. Being a follower of Christ means serving others, serving those less fortunate, serving those in need. Only in our acts of mercy toward others do we show the true meaning of Christian love and Christian living. Our own parish communities are the places where we can practice these acts of mercy and charity as one Christian family. If we only open our eyes we can find in the parish someone who is an elder and needs a friend to visit and console; someone who is in need of good advice, someone who needs help with coming for church services every week. Giving is always better than taking. If we practice these acts of charity toward those in our community, others will see a vibrant community, a place where Christ is living through his followers.

We should ask ourselves:

- ♦ Do I profess my faith through acts of mercy and charity toward others?
- ♦ Is my parish a place where other can find a helping hand?
- ♦ Am I encouraging other members of my parish community to build a better society?

Youth Corner

The Lonely

The theme for today’s reflection is the sixth resolution of the sobor, namely, to recognize those less fortunate in our parishes and in the world and show Christian love to them by performing community acts of charity.

Less fortunate people are all around us. Most of the time we think that to this group belong people without adequate financial security. Nevertheless, it is not always the case. In addition, these also could be lonely people, especially, the elderly, who do not have immediate family to look after them or even to visit. I am sure that many of our parishes have some sort of charities to help the poor. On the other hand, what about the lonely? Do we visit them or are we even aware that these people exist and need our help, as well?

Each parish should create a list of people, who either live in nursing homes or on their own, but don’t have families to look after them. I would encourage, especially, the youth, to be involved in ministry to the lonely. It could involve visiting them on a regular basis, helping around the house (cleaning or laundry), or even being there for them just to have a someone they could talk to. During Holidays, such as Christmas or New Year’s, it may be a good idea to visit with a Nativity Play or caroling.

I hope you will find this useful. Good luck in your efforts to bring the Gospel to others.

From the Office of Diakonia

The parish is where diakonia as service to one's neighbor comes to life and is most clearly manifest. It is precisely in the local community where a person comes to know one's self, and then goes on to discover and develop one's particular talents and abilities. What is the use of a great doctor without a patient to cure, or of a talented artist without an audience to listen, or of a great preacher without a congregation? It is within and for the community where each individual discovers one's self and then can go on to develop one's unique skills and talents. It is only in a community where we can draw on the collective knowledge of others and go on become creative and productive members of society.

The parish community is where we also develop our moral and spiritual characteristics. Without the living example of others around us, it would be difficult for us to understand Sacred Scripture. It is in the faith community where we first hear the word of God and are inspired to put it into practice when we have seen the goodness of others in daily life.

One of the most inspiring examples in the history of the Church of a "new evangelization" was the missionary work of Sts. Cyril and Methodius, who as missionaries to the Slavic peoples translated Sacred Scripture, the liturgy and liturgical books into the language of the people whom they were serving. In spite of opposition by those who were against the celebration of the liturgy in a language other than Hebrew, Greek or Latin, they firmly rooted Christianity among the people of Eastern Europe. Let us today be inspired by their example.

From the Office of Ongoing Priestly Formation

Through Ordination to the Holy Priesthood, we priests received the gift of the Priesthood of Service. We are called to model our lives upon the Master. A profound principle of discipleship is "as the Teacher, so the disciples". Priests are called to model ourselves on Jesus, the Lord, and to continue fulfilling Christ's mission, from the times of the Apostles down our own, from generation to generation. At Baptism each of us received a lit candle and the following words were recited: "Take this lighted candle, and strive throughout your entire lifetime to shine brightly with the light of faith and of good deeds..." (Mt 5:16)

In our parish community, we priests must be this "lighted candle" leading our parishioners through our own example of service. Most importantly, we must live in such a way that the words of the Lord might apply to us: "Come, You have my Father's blessing! Inherit the kingdom prepared for you from the creation of the world, for I was hungry and you gave me food. I was thirsty and you gave me drink. I was a stranger and you welcomed me, naked and you clothed me. I was ill and you comforted me, in prison and you came to visit me ... I assure you, as often as you did it for one of my least brother, you did it for me." (Matthew 25: 34-36, 40)

- * Is my life shining brightly with the life of faith and good deeds?
- * Am I a good example of service to my parish community?
- * Do others encounter Christ through my behavior and acts of charity?

From the Office of Religious Education

"Never worry about numbers. Help one person at a time, and always start with the person nearest you." ~Mother Teresa

The world is filled with needs - we need only to look. Poverty takes many forms. When we look at the people in our parish community, we see people who need a place to live, clothes, and food; there are people who are alone, ostracized, and lonely. We notice mothers who need assistance with their children; caregivers who need a break from their responsibilities. There are the homebound and the elderly who would appreciate someone with whom they could have a conversation. People may need a ride or someone to do an errand. We may notice those who have left the church and simply await an invitation to return.

When we become aware of these needs, we may become overwhelmed - too paralyzed to do anything. We may begin to wonder why nothing is being done to help them. At this time, we realize that we can do something. We can be there with a friendly word, the offer of a ride, or some other kind of assistance.

We need not help everyone, but we can help someone and this single act of love makes a difference. This single act of love changes things for us and for that other person, demonstrating respect and dignity for the other. This single act of love brings God into our needy world.

"Never worry about numbers. Help one person at a time, and always start with the person nearest you."

- ∴ What are the needs that I see within my parish community?
- ∴ Is there something that I can do to help someone in my parish?
- ∴ What can I do to become more aware of the needs of those less fortunate in the world?

From the Office of Family Life

We often hear the expression "God does not have hands to perform good deeds except our hands." It is a vocation of every Christian every Christian family in the Church, in the parish, and in society at large to perform good acts and serve others. To do this Christ is calling us, this is how Christ will be judging our life: "...you gave me food...you gave me drink, clothed me, you welcomed me to your house... you visited me" (Mt. 25:34-37). In the end, Christ is not asking us how many prayers we said or how many church services we attended, but how we served each other. We are called to give a bit of our time in our parish community, cheer up a sad parishioner, share a bread with others, these are little acts but they mean so much for those in need!

A call to serve those in need is what we parents ought to teach our children. In our families, in our parish communities, we the parents are called to teach our children simple acts of kindness, and teach them to perform these acts without waiting to be repaid! In serving others we help Christ! Sometime this service can be as simple as giving hug, shaking a hand, listening to others, sharing a good advice, praying for a person, giving a smile. This is what we must teach the younger generation through the example of our own life! In doing so, we are building the Kingdom of God here on the earth, and through this, creating a better society, a society of peace and harmony which is so needed in the contemporary world.

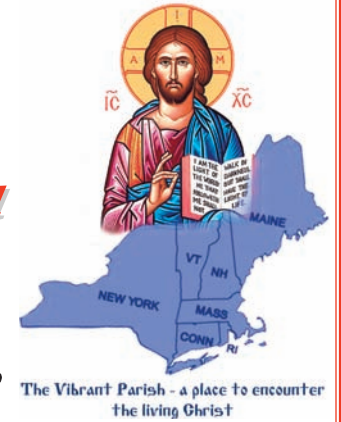
“Жива Парафія – Місце Зустрічі з Живим Христом,” Пастирський Лист Блаженнішого Святослава та інші Соборові документи - доступні на епархіальному сайті: www.stamforddio.org

Жива Парафія – Місце Зустрічі з Живим Христом

Стемфорд, КТ лютий, 2014 Число 14

6-та Соборна Постанова

У кожній нашій парафії ухвалюємо та постановляємо розпізнавати потребуючих осіб в нашій парафії та у світі, і виявляти до них християнську любов через спільні діла милосердя.

З Канцелярії Єпископа

Шоста резолюція прийнята на Епархіальному Соборі минулого року містить три дієслова: “розпізнавати”, “виявляти” та “виконувати” – цим закликаючи наші парафіяльні спільноти до цих трьох дій.

Завдання “розпізнавати” є найлегше виконати, оскільки воно не вимагає багато зусиль, зокрема коли йдеться про фізичні навантаження. Проте, інколи це може бути найскладнішим для нас. У нашому вимогливому і зайнятому житті, ми є так часто зосереджені на собі і зайняті своїми турботами і проблемами, сліпі до оточуючих нас і не поспішаємо, щоб зупинитися, подивитися і по-справжньому познайомитися з тими, хто знаходяться в гіршому становищі ніж ми?

“Виявляти” нашу християнську любов до потребуючих означає довести до їх відома про нашу присутність і турботу про них, і, навіть більше цього, вони повинні відчувати нашу турботу про них якнайкраще. Це не можна здійснювати на відстані, чи не виходячи з нашої вітальні, сидячи у кріслі. Це вимагає практичного підходу, ризику, залишення безпечного перебування у нашій спільноті і вихід на зустріч до тих, хто протребує, до місць їхнього перебування та проживання.

Іншими словами, щоб “виявляти” християнську любов потрібно більше, ніж просто заспокоювати нашу совість, кидаючи гроші незнайомим нам бідним і нещасним. Це означає активно творити добрі справи, для тих, кого Господь у Своїй Мудрості і Провидінні, дав нам, як попутників на шляху нашого життя.

І давайте не будемо забувати, що коли ми робимо добре для потребуючих, ми робимо добро для самого Христа, який “задя вас став бідним, будши багатим, щоб ви його вбожеством збагатили”. (2 Кор. 8, 9)

Відділ у справах покликання

Якщо ви вважаєте, що Господь кличе вас до священничого чи богопосвяченого життя, тоді ви знайдете радість і шлях у вашому житті через наслідування Ісуса та його способу життя. Ми можемо себе запитати: чому? Виникає проста відповідь: те, що робить Вчитель, наслідує його учень! Справжнім проявом християнської віри в Бога є служіння іншим. Ми, християни, не тільки покликані молитися і дотримуватися Божих заповідей, але бути іконою Христа в сучасному суспільстві. Наслідувати Христа означає служити іншим, зокрема тим, кому менше пощастило, потребуючим. Лише через діла милосердя іншим, ми свідчитимемо про справжній зміст християнської любові й християнського життя. Наші власні парафіяльні спільноти є місцем, де ми можемо практикувати ці вчинки милосердя та благодійності як єдина християнська родина. Коли ми тільки відкриваємо очі, ми можемо знайти в парафії когось, похилого віком, який потребує іншого, щоб його відвідати і втішити, дати добру пораду, допомогти прийти на богослуження кожного тижня. Давати - завжди краще, ніж брати. Якщо ми практикуємо ці вчинки милосердя у нашій спільноті, це допоможе іншим побачити цю живу спільноту, як місце, де перебуває Христос завдяки його послідовникам. Нам слід запитати себе:

☞ Чи я визнаю свою віру через діла милосердя та благодійність у відношенні до інших?

☞ Чи моя парафія є місцем, де інші можуть отримати руку допомоги?

☞ Чи я заохочую інших членів моєї парафіяльної спільноти будувати краще суспільство?

Молодіжна Рубрика

Самотні

Темою для сьогоднішнього нашого розважання стане шоста постанова епархіального собору, а саме, розпізнавати потребуючих осіб в нашій парафії та у світі, і виявляти до них християнську любов через спільні діла милосердя.

Насправді, потребуючих серед нас є багато. Найчастіше ми схильні думати, що лише бідні люди належать до цієї групи. Проте, це не так. Також, потребуючими можуть бути самотні люди, особливо, старші, які не мають родин, щоб про них піклувалися, чи навіть навідували. Я впевнений, що більшість наших парафій проводять певну благодійну діяльність для допомоги бідним. З іншого боку, як щодо самотніх? Чи ми відвідуємо їх? Чи ми знаємо, що такі є в наших парафіях і потребують допомоги?

Добре було б коли кожна парафія створила список людей, які перебувають у домах для пристарілих чи живуть самотійно, проте, не мають близьких, щоб за ними дивитися. Хотілося б заохотити, особливо, молодих людей та молодь, щоб допомагали самотнім. Допомога могла б включати відвідини, допомогу по-господарстві, чи просто присутність, або розмову. Під час Свят, таких як Різдво та Новий Рік, було б добре відвідати цих самотніх з Вертепом, чи Колядою.

Сподіваюсь ці кілька порад вам допоможуть. Успіхів вам у проповідуванні Євангелія!

Відділ у справах Дияконії

Парафія, у якій має місце та найбільш чітко проявляється дияконія, є власне місцевою спільнотою, де люди знайомляться між собою, відкривають і розвивають свої особливі таланти і здібності. Яка користь, коли відомий лікар не має пацієнта, щоб його лікувати, або талановитий художник - аудиторії, чи великий проповідник - спільноті? Саме у спільноті і для спільноти, кожна людина відкриває та розвиває свої таланти та вміння. Саме у спільноті ми можемо опиратися на спільні знання про інших та ставати творчими і продуктивними членами суспільства.

Парафіяльна спільнота є місцем, де ми також розвиваємо наші моральні і духовні риси. Без живого прикладу наших ближніх, було б важко зрозуміти Святе Письмо. Саме в релігійній спільноті ми вперше чуємо Слово Боже і отримуємо натхнення для втілення його у життя, коли бачимо доброту інших в повсякденному житті.

Одним із найбільш надихаючих прикладів з історії Церкви " нової євангелізації " стала місіонерська праця св. Кирила і Методія, які, як місіонери слов'янських народів, зробили переклад Св. Письма, літургії та богослужбових книг на мову людей, яким вони служили. Незважаючи на протиріччя з боку тих, хто був проти служіння Літургії будь-якою іншою мовою, ніж єврейською, грецькою або латинською, вони міцно вкорінили християнство серед народів Східної Європи. Нехай сьогодні їхній приклад нас надихає!

Відділ у справах священничого виховання

Через рукоположення до священничого стану, ми, священослужителі отримали дар священничого служіння. Ми покликані нашим життям наслідувати Учителя. Це глибокий принцип учнівства: " те, що робить Учитель, наслідують і його учні ". Священники - покликані наслідувати Господа Ісуса і продовжувати виконувати Його місію, від апостольських часів і до тепер, з покоління в покоління. Під час Тайнства Хрещення, кожен з нас отримав запалену свічку з такими словами: " Візьміть цю запалену свічку, і намагайтеся протягом всього вашого життя світити перед людьми ваше світло віри, щоб вони бачили ваші добрі вчинки ... " (Мт 5:16)

У парафіяльній спільноті, ми, священники повинні бути тими " запаленими свічками " провадячи наших парафіян нашим власним прикладом служіння. Найголовніше, що ми повинні жити таким чином, щоб слова Господа могли стосуватися до нас: " Прийдіть, благословенні Отця мого, візьміть у спадщину Царство, що було приготовано вам від створення світу. Бо я голодував, і ви дали мені їсти; мав спрагу, і ви мене напоїли; чужинцем був, і ви мене прийняли; нагий, і ви мене одягли; хворий і ви навідалися до мене; у тюрмі був, і ви прийшли до мене... Істинно кажу вам: усе, що ви зробили одному з моїх братів найменших - ви мені зробили. " (Мт. 25: 34-36, 40)

* Чи моє життя яскраво випромінює світло віри та добрих діл?

* Чи я даю добрий приклад служіння у своїй парафіяльній спільноті?

* Чи я даю іншим нагоду зустріти Христа через свою поведінку та творення добрих діл?

Відділ Релігійного Виховання і Катехизації

" Ніколи не журіться числами. Домагайте одній людині на раз, і все починайте з того, що найближче " - Мати Тереса

Світ переповнений потребами – треба тільки оглянутися. Біднота показується в різних формах. Коли оглядаємо людей у нашій парафіяльній спільноті, зауважуємо і тих, яким потрібне місце проживання, одяг, чи харчі. Є самотні, віддалені, самотні. Зауважуємо матерей, яким потрібна допомога з дітьми; піклувальників, яким потрібна перерва від обов'язків. Є ті, які прикутані до хапи, як теж старші віком, які оцінювали б когось до співрозмови. Може дехто потребувати підвезти їх кудись, або допомоги щось полагодити. Можемо і зауважити тих, які відійшли від Церкви і чекають на запрошення повернутися.

Коли усвідомимо собі усі ці потреби, це може нас приголомшити - спаралізувати до безділля. Можемо роздумувати чому їм ніхто досі не допомагає. Тоді саме збагнемо, що ми самі можемо взятися до діла. Ми можемо послужити теплим словом, пропозицією підвезти, чи якоюсь іншою допомогою.

Непотрібно нам допомагати усім, але можемо допомогти комусь одному, і ця поодинокі допомога вже зробить велику різницю. Це поодинокі діло любови змінить і нас і цю другу людину, доводивши пошану і гідність до другого. Це поодинокі добре діло вносить Бога у наш злиднений світ.

" Ніколи не журіться численністю. Помагайте одній людині на раз, та все починайте від тої, котра до Вас найближче. "

.. Які потреби зауважую в моїй парафії?

.. Чи можу в якийсь спосіб допомогти комусь у моїй парафії?

.. Що можу зробити, щоб бути більш чутливим до потреб тих, які менш спроможні у світі?

Відділ у справах родинного життя

Часто можна почути фразу, яка дуже імпонує: Бог немає інших рук, щоб чинити добро, окрім наших. Творити добро, служити іншим, потребуючим – це покликання поодинокі християнина та християнських родин у Церкві, в суспільстві, у спільноті, в парафії. Власне, до цього закликає нас Господь, коли звертає нашу увагу на те, що оцінюватиме наше життя через ставлення до інших: "... ви дали мені їсти, ... напоїли, одягли, ... в дім прийняли, ... навідалися до мене " (Мт. 25, 34-37). Не кількість прочитаних молитов, не чисельність богослужень відіграватиме роль, але наше служіння один одному. Присвятити час іншому у нашій парафії, розрадити сумного, поділитися хлібом з ближнім – це так мало вимагається від кожного з нас і водночас так багато значить для інших.

Служіння іншому – це те, чого повинні навчатися діти у родині та парафії. Власне, через нас батьків, діти повинні навчатися простих людських речей служіння іншим, і ця допомога має бути безкорисною, адже служачи іншим у парафії, ми допомагаємо Ісусові. Інколи це служіння може полягати у простому поданні руки, дружніх обіймах, вислуховуванні, розраді, молитві за особу, напоумленні чи відверненні її від гріха, у поданні руки, підтримці, посмішці. І цього слід навчати молодшого покоління нашим власним прикладом. Бо саме через це, наші парафії стали б справжнім Царством Божим, а у нашому житті і суспільстві запанувала б гармонія та радість, яких так бракує зараз у сучасному світі.